Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. —Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδία αὐςρ. 30 δι' ἕκαστον σίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλες εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

Ἅπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα." (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἀλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολιάδης ἐν Σύρῳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγακλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραΐόβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ ἀπὸ 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθὲν μέρος τῶν ΑΘΛΙΩΝ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Αἱ συνδιασκέψεις τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων περὶ τοῦ σερβικοῦ ζητήματος ἤρξαντο ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁ ἡγεμὼν Μιχαὴλ ὑπόσχεται νὰ σεβασθῇ τὴν ἀνακωχὴν μέχρι τῆς λήξεως αὐτῶν. Βεβαιότης ὅτι ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον θὰ τύχωσι τῶν ποθουμένων. — Ἡ Γαλλία φοβεῖται ἐπίθεσιν τοῦ Γαριβάλδη κατὰ Ῥώμης, καὶ ἀποστέλλει πλοῖα εἰς τὰ ῥωμαϊκὰ παράλια· ἐνισχύονται οἱ πρὸς τὴν Τοσκάνην σταθμοί. — Τελευτ. εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (15)27 ἰουλίου.

Τηλεγραφικῶς μανθάνομεν ὅτι τὴν 11/23 ἰουλίου ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔναρξις τῶν συνδιασκέψεων περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Σερβίας, ἀφοῦ τὸ σχέδιον τοῦτο ὀλίγου δεῖν ἐναυάγει ἐν μέσῳ τῷ λιμένι. Ἡ Πύλη, προβλέπουσα πιθανῶς δυσάρεστον τὴν ἔκβασιν τῶν συνδιασκέψεων, διεκήρυξε δι' ὑπομνήματος πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων δυνάμεων ὅτι ἀποῤῥίπτει ἐκ προοιμίου πᾶσαν διαπραγμάτευσιν περὶ παραιτήσεως τῶν κεκτημένων αὐτῆς δικαιωμάτων, καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς συνδιάσκεψιν συγκαλουμένην ἐπὶ ἀντιθέτοις βάσεσιν. Ἡ Αὐστρία ὑπεστήριξε πλαγίως τὴν ἀξίωσιν τῆς Πύλης, ἀλλ' ἡ ἐνεργητικὴ διαγωγὴ τῶν πρέσβεων τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας ἐματαίωσε τὸ στρατήγημα τοῦτο, κηρυχθέντος ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ Κ. Βουλουερ, ὄχι τόσον ἐκ φίλτρου πρὸς τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς, ὅσον ἐκ τῆς ὀρθῆς σκέψεως ὅτι, ἄνευ διπλωματικῆς τινος θεραπείας, εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀλώβητος ἡ περιπόθητος ἀκεραιότης. Ἐξομαλυνθέντος τοῦ προσκόμματος τούτου, παρουσιάσθη ἕτερον, ἡ ἀντίστασις τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας, μὴ θέλοντος νὰ παρακαθήσῃ παρὰ τὸν τῆς Ἰταλίας, ὅστις ἀφίχθη πρό τινων ἡμερῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ναὶ μὲν ὁ τηλέγραφος δὲν ἀναφέρει ἂν μετέσχε τῶν συνεδριάσεων καὶ ὁ Κ. Πέλλας, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ δοθεῖσαι εἰς αὐτὸν ὁδηγίαι ἦσαν λίαν ἔντονοι, καὶ εἶχε διαταχθῇ νὰ μὴ παρουσιάσῃ κἂν τὰ διαπιστευτήριά του ἔγγραφα, ἐὰν δὲν γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ συνέδριον, εἰκάζεται ὅτι οἱ σλαβικοὶ λαοὶ δὲν ἐστερήθησαν καὶ τῆς βεβαίας ταύτης ψήφου.

Ὅτι ἡ Ῥωσσία καὶ ἡ Γαλλία εἶναι ἐντελῶς σύμφωνοι, τοῦτο φαίνεται ἀναντίῤῥητον. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν δύο τούτων αὐλῶν καὶ ἔγγραφοι ὑποχρεώσεις ῥιζικῶς μεταῤῥυθμίζουσαι τὰς διατάξεις τῆς συνθήκης τοῦ 1856. Ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν ᾀδομένων τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι θὰ εἰσακουσθῶσι τὰ παράπονα τῶν σλαβικῶν λαῶν, πεισθείσης τῆς πλειονοψηφίας τῶν δυνάμεων ὅτι τὸ ἡφαίστειον δὲν δύναται νὰ σβεσθῇ, εἰμὴ ἐὰν ἡ κυριαρχία τῆς Πύλης εἰς τὰς παρὰ τὸν Δούναβιν ἐπαρχίας διατηρηθῇ ἐπὶ ψιλῷ μόνον ὀνόματι. Ἀναφέρομεν δὲ ἀδιακρίτως σκλαβικοὺς λαοὺς, διότι, μὲ ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου διαβεβαιώσεις τῶν ἡμιεπισήμων φύλλων τῆς Βιέννης, ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δὲν θὰ λυθῇ μόνον τὸ σερβικὸν ζήτημα, ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ Πύλης καὶ Μαυροβουνίου διένεξις. Θεωρεῖται μάλιστα βέβαιον ὅτι οἱ ἀρειμάνιοι ὀρεινοὶ, ὡς ἔπαθλον τῶν ἀγώνων των, θὰ λάβωσι τέλος λιμένα τινὰ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ.

Ἡ ἔναρξις τῶν διαπραγματεύσεων ἐγνωστοποιήθη ἐπισήμως εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Σερβίας παρακληθέντα νὰ σεβασθῇ τὴν ἀνακωχὴν μέχρι τῆς λήξεως αὐτῶν, ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ὅτι οὐδεμία ἀφορμὴ δοθήσεται παρὰ τῶν Τούρκων. Ὁ πρίγκηψ Μιχαὴλ δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ τὴν ζητουμένην ὑπόσχεσιν, καθόσον μάλιστα ἡ προβλεπομένη ἔκβασις τῶν συνδιασκέψεων ἐπράϋνε τὸν ὀργασμὸν τῶν ὑπηκόων του. Ἐὰν ὅμως ὁ σερβικὸς λαὸς ἴδῃ ὅτι διεψεύσθησαν αἱ προσδοκίαι του καὶ ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐξέρχονται τῶν φρουρίων, τότε, κατὰ τὴν ὁμόφωνον τῶν ἐπιστολῶν μαρτυρίαν, εἶναι ἀναπόφευκτος ἢ ὁ πόλεμος ἢ ἡ ἐπανάστασις. Οἱ ἐκ τοῦ Βελιγραδίου ἀναχωρήσαντες ἔμποροι διεκήρυξαν ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ καταστήματά των, ἐφ' ὅσον ἡ ἀκρόπολις κατέχεται ὑπὸ Τούρκων. Ἐννοεῖ δὲ πᾶς τις πόσον σπουδαία εἶναι ἡ ἀπειλὴ, διότι τὸ Βελιγράδιον εἶναι κυριωτέρα ἀγορὰ τῆς Σερβίας, καὶ αὐτῆς ἀργούσης, καταστρέφεται ἡ γενικὴ πίστωσις καὶ ἡ μικρὰ τοῦ τόπου βιομηχανία.

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἀνεκαλύφθη πραγματικῶς ὁ κρύφιος σκοπὸς τῆς φημιζομένης ἐκστρατείας τοῦ Γαριβάλδη, καὶ ὅτι ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ βασιλεὺς Ὄθων δύνανται νὰ κοιμῶνται ἀτάραχοι, διότι ἡ ἐπαναστατικὴ λαῖλαψ θὰ στραφῇ κατὰ μόνης τῆς τιάρας τοῦ Πάπα; Τοῦτο σήμερον ἀκούομεν διαβεβαιούμενον πανταχόθεν καὶ ἑκόντες ἄκοντες παρακολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ῥοῦν τῆς κοινῆς γνώμης. Ἴσως ἡ εἴδησις αὕτη θὰ ἐκίνει μόνον τὸ μειδίαμα ἡμῶν, ἐὰν ἤρχετο ἐξ Ἰταλίας, μεσημβρινοῦ τόπου, ὅπου περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλουσι, καὶ ὅπου τόσον θεοποιεῖται ὁ Γαριβάλδης, ὥστε, ἂν διακηρύξῃ ἡμέραν τινὰ ὅτι ἀπέρχεται νὰ κατακτήσῃ τὴν Εὐρώπην, οὐδένα θὰ εὕρῃ νὰ τῷ παρατηρήσῃ ὅτι τὸ ἔργον εἶναι λίαν δυσχερές. Ἀλλ' ἀνέγνωμεν αὐτὴν εἰς τὰ ἐπισημότερα τῶν γαλλικῶν φύλλων, καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ἐκ Παρισίων ἐπιστολαὶ ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ οἰκονομικὸς καὶ πολιτικὸς κόσμος κατέχεται ὑπὸ σπουδαίων φόβων. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι δὲν πρόκειται πλέον περὶ πλασμάτων τῶν τριόδων, περὶ ὀνείρων φαντασίας μεσημβρινῆς. Οἱ σφοδροὶ λόγοι τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν Δύο Σικελιῶν κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ἐκλαμβάνονται σήμερον ὡς βροντὴ προαναγγείλασα τὴν ἔκρηξιν τῆς θυέλλης, καὶ πάντες περιμένουσι νὰ ἴδωσι διαδραματιζομένην ἀπρόοπτόν τινα σκηνὴν ἐν τῇ παπικῇ ἐπικρατείᾳ.

Πρὸ καιροῦ αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἐπλήρουν τὰς στήλας των γράφουσαι ὅτι ἐνεργοῦνται νεοσολλεξίαι, ὅτι ἐθελονταὶ κινοῦνται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὅτι τὸ γενικὸν στρατηγεῖον τῶν ἐξημμένων πατριωτῶν εἶναι ὁ Πάνορμος καὶ ἡ Γένουα. Ἡ Πατρὶς τῶν Παρισίων ἐσαφήνισεν ἔτι μᾶλλον τὰ πράγματα ἀναγγείλασα πρὸ δύο ἡμερῶν ὅτι ἡ παρασκευαζομένη ἐκστρατεία σύγκειται ἐξ ἑξακισχιλίων ἐθελοντῶν. Ἴσως ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐλέχθη ἀκρίτως, διότι ἑξακισχίλιοι ἄνδρες οὔτε εὐκόλως συναθροίζονται οὔτε κρύπτονται· δὲν δύνανται δὲ καὶ νὰ μεταβῶσιν ἐπὶ λέμβων εἰς τὰ ῥωμαϊκὰ παράλια. Πρὸς μετα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ε'. — ΚΑΘΟΔΟΣ.

Διέτρεξεν ἐν τούτοις καιρός· ἡ Φαντίνα εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐργοστάσιον πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὅτε μίαν πρωΐαν, ἡ ἔφορος τοῦ καταστήματος εἰς τὸ τμῆμα τῶν γυναικῶν, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ Κ. δημάρχου πεντήκοντα φράγκα, καὶ συγχρόνως τὴν εἶπε νὰ παύσῃ πλέον τοῦ νὰ ἔρχεται εἰς τὸ κατάστημα, μάλιστα δὲ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ τοῦτο ὡς ἐκ μέρους τοῦ Κ. δημάρχου, διὰ τὸ καλόν της.

Ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον μῆνα, οἱ Θεναρδιέροι, ἀφοῦ εἶχον ζητήσει δώδεκα φράγκα ἀντὶ ἕξ, ἀπήτουν δεκαπέντε ἀντὶ δώδεκα.

Ἡ Φαντίνα ἔμεινεν ὡς κεραυνόβλητος. Ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ τόπου δὲν ἠδύνατο· ἐχρεώστει τὸ ἐνοίκιον καὶ ἔπιπλά της. Πεντήκοντα φράγκα δὲν ἤρκουν πρὸς ἀπότισιν τῶν χρεῶν τούτων. Ἐπρόφερεν ὑποτραυλίζουσα λέξεις τινὰς ἱκετικὰς, ἀλλ' ἡ ἔφορος ἀπεφάνθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ καταστήματος. Ἡ Φαντίνα ἦτον ἄλλως τε ἐκ τῶν μετρίων ἐργατίδων. Ἐξῆλθε τοῦ ἐργοστασίου βαρύτερον αἰσθανομένη τὸ ἄχθος τοῦ αἴσχους, ἢ τὸ τῆς ἀπελπισίας της, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμόν της. Τὸ πταῖσμά της ἦτον τώρα πασίγνωστον!

Δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ προφέρῃ λέξιν. Τὴν ἐσυμβούλευσαν νὰ ἴδῃ τὸν Κ. δήμαρχον, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐτόλμησεν. Ὁ δήμαρχος τὴν ἔδιδε πεντήκοντα φράγκα, ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τὴν ἀπέβαλλεν, ὡς δίκαιος. Ἔκλινε τὴν κεφαλήν της ὑπὸ ταύτην τὴν ἀπόφασιν.

Θ'.

Ἐπιτυχία τῆς κυρίας Βουκτουρνιάνου.

Ἡ χήρα τοῦ καλογήρου λοιπὸν, ἂν ὄχι ἄλλο, αὐτὸ κατώρθωσε. Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς, ἐννοεῖται ὅτι ἠγνόει ταῦτα πάντα, ἐπειδὴ ἐσυνείθιζε νὰ μὴ ἐμβαίνῃ ποτὲ εἰς τὸ τμῆμα τῶν γυναικῶν, τμῆμα τοῦ ὁποίου τὴν διεύθυνσιν εἶχεν ἀνατεθειμένην εἴς τινα γεροντοκόρην, ἀξίαν γυναῖκα, δραστήριον, ἀξιοσέβαστον, ἀκέραιον, ἀλλ' ἐννοοῦσαν τὸ ἐλεεῖν ὡς δίδειν μόνον, καὶ ὄχι ὡς ἐμβατεύειν εἰς τὰς καρδίας καὶ συγχωρεῖν. Τὴν εἶχε συστήσει εἰς αὐτὸν ὁ ἐφημέριος, καὶ ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἀνέθετε τὰ πάντα εἰς αὐτὴν ἐν πάσῃ ἐμπιστοσύνῃ. Ἡ ἔφορος, δυνάμει ταύτης τῆς πληρεξουσιότητός της, καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι καλῶς ἔπραττεν, ἔκρινε τὴν Φαντίναν ὡς τὴν ἔκρινε, καὶ τὴν κατεδίκασεν ὡς τὴν κατεδίκασε. Τὰ πεντήκοντα φράγκα, τὰ ἔδοσεν ἔκ τινος ποσοῦ χρημάτων τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεύετο εἰς χεῖράς της ὁ Κ. Μαγδαληνῆς δι' ἐλεημοσύνας καὶ βοηθείας πρὸς τὰς ἐργάτιδας. Ἡ ἔφορος διεχειρίζετο τὸ ποσὸν τοῦτο χωρὶς νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἐργοστασιάρχην λόγον τῆς χρήσεως.

Ἡ Φαντίνα ἐζήτησε νὰ ἔμβῃ εἴς τινα οἰκίαν ὡς θεράπαινα· δὲν τὴν ἠθέλησαν. Νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πόλεως δὲν ἠδυνήθη. Ὁ πρὸς ὃν ἐχρεώστει τὰ ἔπιπλά της, καὶ τί ἔπιπλα! τὴν εἶπεν ὅτι, ἂν ἀνεχώρει, θὰ τὴν συνελάμβανεν ὡς κλέπτριαν. Ὁ πρὸς ὃν ἐχρεώστει τὸ ἐνοίκιόν της, τὴν εἶπεν· «Εἶσαι νέα καὶ εὔμορφη· ἐμπορεῖς νὰ πληρώσῃς πολὺ καλά.» Διένειμε τὰ πεντήκοντα φράγκα μεταξὺ τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τοῦ ἐπιπλοπώλου, ἀπέδοσεν εἰς τοῦτον τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐπίπλων της, κρατήσασα μόνον τὰ ἀνυπερθέτως ἀναγκαῖα, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ χωρὶς ἔργον, χωρὶς ἐπάγγελμα, χωρὶς κλίνην, καὶ χρεωστοῦσα εἰσέτι περὶ τὰ ἑκατὸν φράγκα.

Εὗρε νὰ ῥάπτῃ ὑποκάμισα χονδρὰ διὰ τοὺς στρατιώτας τῆς φρουρᾶς, καὶ ἐκέρδαινε δώδεκα σολδία τὴν ἡμέραν, ἐξ ὧν ἐχρειάζετο τὰ δέκα διὰ τὴν κόρην της. Τότε ἤρχησε νὰ κακοπληρώνῃ τοὺς Θεναρδιέρους.

Καὶ τότε γραῖά τις, ἡ ὁποία ἥναπτε τὸν λύχνον της τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐπέστρεφε, τὴν ἐδίδαξε τὴν τέχνην τοῦ ζῆν ἐν τῇ πενίᾳ. Διότι ὄπισθεν τοῦ ζῆν μὲ ὀλίγα, κεῖται τὸ ζῆν μὲ τίποτε. Δύο δωμάτια εἶναι αὐτά· τὸ μὲν σκοτεινὸν, τὸ δὲ ζοφερόν.

Ἡ Φαντίνα ἔμαθε πῶς νὰ κάμῃς ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, διὰ νὰ περάσῃς χωρὶς φωτίαν· πῶς νὰ παραιτηθῇς ἑνὸς πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον σοῦ τρώγει ἐντὸς τοῦ κλωβίου κάθε δύο ἡμέρας ἑνὸς τετάρτου τοῦ σολδίου κεγχρίον· πῶς νὰ μεταχειρισθῇς τὸ μεσοφουστανόν σου ὡς ἐπάπλωμα καὶ τὸ ἐπάπλωμά σου ὡς μεσοφούστανον· πῶς διαρκεῖ τὸ ἀλειμματοκηριόν σου πολλὰς νύκτας, ὅταν τρώγῃς τὸ δεῖπνόν σου εἰς τὸ φῶς τοῦ παραθύρου τοῦ ἀντικρυνοῦ. Ὦ! δὲν ἔχετε ἰδέαν πόσα πράγματα προσπορίζονται ἐξ ἑνὸς σολδίου ἀσθενῆ τινα πλάσματα, γηράσαντα ἐν τῇ ἐνδείᾳ καὶ ἐν τῇ τιμιότητι! Καταντᾷ τοῦτο ἐπιστήμη. Ἡ Φαντίνα ἀπέκτησε τὴν ὑψηλὴν ἐπιστήμην ταύτην, καὶ ἀνέλαβεν ὀλίγον θάῤῥος.

Ἔλεγε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς μίαν γείτονά της· — Πά! ἐγὼ, ὅταν κοιμηθῶ μόνον πέντε ὥρας, καὶ ὅλον τὸν ἄλλον καιρὸν καθήσω εἰς τὰ ῥαψίματά μου, ὁπωσδήποτε κατορθώνω σχεδὸν νὰ ἔχω τὸ ψωμί μου τὸ καθημερινόν. Καὶ ἔπειτα, ὅταν ἦναι κάνεις, ἀδελφὴ, λυπημένος, τρώγει ὀλιγώτερον. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ κάμπόσους στεναγμοὺς ἀπ' ἐδῶ, μὲ κάμπόσας στενοχωρίας ἀπ' ἐκεῖ, μὲ ὀλίγον ψωμὶ εἰς τὸ ἕνα πλάγι, μὲ κάμπόσας θλίψεις εἰς τὸ ἄλλο, ὅλα αὐτὰ μὲ τρέφουν, ἀδελφή· βλέπεις, μὲ τρέφουν.

Ἂν εἶχεν ἐντὸς τῆς στενοχωρίας ταύτης τὸ θυγάτριόν της, θὰ ἦτον παρηγορία μεγίστη. Ἐσκέφθη νὰ τὸ καλέσῃ πλησίον της· ἀλλὰ πῶς! πρῶτον, νὰ ὑποφέρῃ καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν στερήσεων! καὶ ἔπειτα ἐχρεώστει τόσα εἰς τοὺς Θεναρδιέρους! Πῶς νὰ τοὺς πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα; Καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ὁδοιπορίας; ποῦ;

Ἡ γραῖα ἥτις τὴν ἔδοσε τὰ μαθήματα, ὡς εἰπεῖν, τοῦ ἐνδεοῦς βίου, ἦτον ἁγία τις γυνὴ, Μαργαρίτα ὀνομαζομένη, ἀληθῶς θεοσεβὴς, πτωχὴ καὶ ἐλεήμων πρός τε πτωχοὺς καὶ πρὸς πλουσίους, μόλις γινώσκουσα νὰ γράφῃ τ' ὄνομά της, Μαργαρῆτα, ἀλλὰ πιστεύουσα εἰς Θεὸν, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη. Τοιαῦται ἀρεταὶ εὑρίσκονται εἰς τὰ κάτω πολλαί· μίαν ἡμέραν θὰ λάμψωσιν εἰς τὰ ἐπάνω.

Ἡ παροῦσα ζωὴ ἔχει αὔριον.

Εἰς τὰς ἀρχὰς, ἡ Φαντίνα ἠσχύνετο πολὺ, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν· ᾐσθάνετο ὅτι πολλοὶ ὄπισθέν της ἐστρέφοντο καὶ τὴν ἐδείκνυον μὲ τὸν δάκτυλον· διότι ὅλοι ὅσοι τὴν ἀπήντων, τὴν παρετήρουν, καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐχαιρέτα· ἡ δριμεῖα καὶ ψυχρὰ περιφρόνησις τῶν διαβατῶν διεπέρα τὴν σάρκα της καὶ τὴν ψυχὴν ὡς βορέας ψυχρός. Εἰς τὰς μικρὰς πόλεις, νομίζεις ὅτι πᾶσα δυστυχὴς τοῦ εἴδους της παρουσιάζεται γυμνὴ εἰς τὸν σαρκασμὸν καὶ τὴν περιέργειαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις, τοὐλάχιστον, κανεὶς δὲν σὲ γνωρίζει, καὶ τὸ ἄγνωστόν σου τοῦτο εἶναι ὡς ἔνδυμα. Ὦ! πόσον ἡ Φαντίνα ἐπεθύμει νὰ ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους! Ἀδύνατον. Ἐξ ἀνάγκης ἐδέησε νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ἀνυποληψίαν, καθὼς συνείθισεν εἰς τὴν ἔνδειαν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν· μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας, ἀπέσεισε τὴν ἐντροπὴν καὶ ἐξήρχετο χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ τίποτε. — Μὲ εἶναι ἀδιάφορον, εἶπε.

Ἤρχησε νὰ περιφέρεται μὲ ἐπηρμένην τὴν κεφαλὴν, πικρῶς ὑπομειδιῶσα πρὸς τοὺς παρατηροῦντας αὐτὴν σκωπτικῶς, καὶ ᾐσθάνθη ὅτι καθίστατο ἀναίσχυντος. Τὴν ἔβλεπεν ἐνίοτε ἡ κυρία Βικτουρνιάνου διαβαίνουσαν ὑπὸ τὸ παράθυρόν της· παρετήρει τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν «αὐτῆς τῆς ἐλεεινῆς» ἡ ὁποία, χάρις εἰς αὐτὴν, «ἐβάλθη εἰς τὴν θέσιν ὅπου τῆς ἔπρεπε» καὶ τροποντινὰ ηὐφραίνετο. Οἱ μοχθηροὶ ἔχουσιν ἀγαλλιάσεις τινὰς μελαίνας.

Τὸ ὑπέρμετρον τῆς ἐργασίας κατέτρυχεν ἐν τούτοις τὴν Φαντίναν, καὶ ὁ μικρὸς βὴξ, ὁ ξηρὸς, τὸν ὁποῖον εἶχεν, ηὔξησε. Ἐνίοτε ἔλεγεν εἰς τὴν Μαργαρίταν, τὴν γείτονά της, — Σὲ παρακαλῶ, πιάσε νὰ ἴδῃς πῶς καίουν τὰ χέρια μου.

Ἀλλὰ τὸ πρωῒ, ὅταν ἐκτένιζε διὰ παλαιοῦ τινος τεθραυσμένου κτενίου τὸν θησαυρὸν τῆς ὡραίας κόμης της, διηγείρετο ἡ φιλαρέσκειά της, καὶ πρὸς στιγμὴν τὴν καθίστα πανευδαίμονα.

*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 358 Β τῆς «Ἡμέρας.»

φορὰν αὐτῶν ἀπαιτεῖται ὁλόκληρος στόλος, καὶ ὁ στόλος οὗτος εἰς ποῖον λιμένα ἀγκυροβολεῖ; Ὅτε ὁ Γαριβάλδης ἀπέπλεεν εἰς Μαρσάλαν, ἔκαμνε τὰς προετοιμασίας του δημοσίᾳ, καὶ τῷ ἐχορήγει πᾶσαν συνδρομὴν ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, καὶ ἐν τούτοις πόσοι ἦσαν οἱ συνοδεύσαντες αὐτὸν γενναῖοι; Μόλις χίλιοι. Ἀλλὰ παραβλεπομένου τοῦ παρέργου τούτου ζητήματος, τὰ ἔκτακτα μέτρα τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐπεβεβαίωσαν τοὺς λόγους τοῦ ἡμιεπισήμου φύλλου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων διέταξεν ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ τηλεγράφου τὸν Λαβαλέττην καὶ Μοντεβέλλον ἵνα ὦσιν ἄγρυπνοι καὶ ἀποκρούσωσι διὰ τῶν ὅπλων πᾶσαν ἐπίθεσιν· συγχρόνως δὲ ἐξέπλεον ἐν πάσῃ σπουδῇ ἐκ τῶν μεσημβρινῶν λιμένων τῆς Γαλλίας ἓξ πλοῖα τῆς γραμμῆς, διαταχθέντα νὰ περιπολῶσιν ἀπὸ τῆς Σιβιτταβεκίας μέχρι τῆς Τερακίνης, ὅπου καὶ πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ναυτικῶν τούτων δυνάμεων παρέπλεον πολεμικὰ πλοῖα ἰταλικά. Ἐν Ῥώμῃ ἐπεκράτει γενικὴ ἔξαψις, καὶ παρετηρεῖτο ἔκτακτος κίνησις τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων. Οἱ παρὰ τὰ σύνορα σταθμοὶ ἐνισχύθησαν, καὶ ἰδίως ἀπεστάλησαν σημαντικαὶ δυνάμεις πυροβολικοῦ καὶ πεζικοῦ εἰς τὴν μεταξὺ Τοσκάνης καὶ Σιβιτταβεκίας μεθόριον γραμμήν, ὅπου εἰκάζετο ὅτι ἔμελλον νὰ ἀποβῶσιν οἱ τολμηροὶ πατριῶται. Ἐκεῖ κεῖται πόλις τις, τὸ Κορνέτον, ἥτις ἐθεωρήθη ὡς ἡ Μαρσάλα τῆς νέας ταύτης ἐκστρατείας, διότι περικυκλοῦται πανταχόθεν ὑπὸ ὀρέων, ὅπου ἠδύνατο νὰ εὕρῃ κατ' ἀρχὰς ἄσυλον δυσπόρθητον ὁ Γαριβάλδης, πρὶν κατέλθῃ εἰς τὰ πεδινά, βοηθούμενος ὑπὸ ἐσωτερικῆς τινος ἐπαναστάσεως, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐκραγῇ συγχρόνως ἐν Ῥώμῃ.

Ἡ Γαλλία ἀπηλλάγη τέλος μεμακρυσμένου τινὸς πολέμου, εἰς ὅν, ἐξακολουθοῦντα ἤδη πρὸ ἐτῶν, ἐθυσίασε μέγα ποσὸν χρημάτων καὶ οὐκ ὀλίγους στρατιώτας. Μετὰ λαμπρὰν σειρὰν νικῶν, οἱ Ἀνναμῖται ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπογράψωσι συνθήκην, δι' ἧς παρεχώρησαν εἰς τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν Ἱσπανοὺς μεγάλα ὠφελήματα. Οἱ νικηταὶ ἔλαβον ἀποζημίωσιν 25 ἑκατομμυρίων φράγκων, καὶ ἓξ ἐπαρχίας ὑπὸ τὴν κατοχήν των, εἰς τὴν μεσημβρινὴν Κοχιγκίναν· ἐπέτυχον δὲ νὰ καθιερωθῇ καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καθ' ὅλον τὸ κράτος. Ὡς πρὸς ἕνα ὅρον μόνον οἱ Ἀνναμῖται ἐφάνησαν ἀμετάπειστοι, μὴ στέρξαντες νὰ δεχθῶσι ξένους πρέσβεις εἰς τὴν πρωτεύουσάν των. Ἐπίσης δὲ δὲν ἔστερξαν νὰ διαπραγματευθῶσι καὶ ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν Ἱσπανῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ ἦτον ἀτιμωτικὸν δι' αὐτοὺς νὰ συνυπογράψωσι συνθήκην μετὰ λαοῦ διοικουμένου ὑπὸ γυναικός. Ἀντὶ πάντων τούτων τῶν παραχωρήσεων, οἱ Γάλλοι ὑπεσχέθησαν νὰ ἀποστείλωσιν ἀξιωματικούς, ὅπως ἐξασκήσωσιν εἰς τὰ ὅπλα τοὺς πρὸ μικροῦ πολεμίους των, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ βοηθήσωσιν αὐτοὺς δι' ἀποστολῆς στρατιωτικῆς ἐπικουρίας.

Η ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Ὁ γαλλικὸς τύπος κρίνει διαφόρως τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο τῆς «Πατρίδος» περὶ τῆς συμφωνίας ἥτις ἐγένετο μεταξὺ τῶν ὑπουργείων τῆς Πετρουπόλεως καὶ τῶν Παρισίων, πρὸς λύσιν τῶν κυριωτέρων εὐρωπαϊκῶν ζητημάτων.

Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι πρὸ καιροῦ ἤδη βεβαιοῦται ἡ ὕπαρξις συμμαχίας τινὸς γαλλορωσσικῆς, ἐπὶ τῇ βάσει συμφωνιῶν γενομένων μεταξὺ τῶν δύο τούτων δυνάμεων εἰς εἰδικά τινα ζητήματα. Ἡ συμφωνία αὕτη ὑφίστατο πραγματικῶς, ἄνευ τοῦ νὰ διαῤῥηχθῶσιν οἱ δεσμοὶ τῆς ἀγγλογαλλικῆς ἄλλης ἐκείνης συμμαχίας. Οὐδὲ τώρα λοιπὸν ἕπεται ἀφεύκτως ὅτι ἡ τελευταία αὕτη θὰ διαῤῥαγῇ.

Ἂς ἐξετάσωμεν ἂν ἦναι δυνατὸν να ὑπάρξῃ συμφωνία ὁποίαν ἀνήγγειλεν ἡ «Πατρὶς» μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, ἄνευ τοῦ ν' ἀπολεσθῇ ἡ ἀγγλογαλλικὴ συμμαχία. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι εἶναι δυνατόν.

Πρῶτον πάντων, μὴ λησμονῶμεν τὰς κραταιὰς ἀνάγκας διὰ τὰς ὁποίας συντηρεῖται ἡ συμμαχία τῆς Γαλλίας μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἄνευ τῶν ἀναγκῶν τούτων, πῶς θὰ διήρκει ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἐναντίον τῶν ἀντιπαθειῶν καὶ τῶν ἀντιθέτων συμφερόντων ἅτινα τείνουσι πρὸν διάλυσιν αὐτῆς; Πῶς ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐπιμονή της αὕτη, μεταξὺ δύο πολιτευμάτων τοσοῦτον ἀντιθέτων;

Ἡ ἀγγλογαλλικὴ συμμαχία μόλις τηρεῖται εἰς ἰσοῤῥοπίαν, ἀλλὰ τὴν θέλει ἡ δύναμις αὐτὴ τῶν πραγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παραδεχώμεθα ἐλαφρῶς, ὅτι ἡ Γαλλία ἢ ἡ Ἀγγλία προτέθενται, ἄνευ σπουδαίων αἰτιῶν, νὰ πράξωσι τηλικαύτην πολιτικὴν ἐπανάστασιν· διότι θὰ ἦτον ἀληθῶς πολιτικὴ ἐπανάστασις ἡ ῥῆξις τῆς ἀγγλογαλλικῆς συμμαχίας. Πρέπει δὲ καὶ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἐνῷ γίνεται λόγος περὶ τῆς μεταξὺ Παρισίων καὶ Πετρουπόλεως συνεννοήσεως ταύτης, μεταβαίνει ὁ Κ. Θουβενὲλ εἰς Λονδῖνον, ἵνα ἔλθῃ καὶ εἰς ἄλλην συνεννόησιν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ μὴ λησμονῶμεν τὰς μεταῤῥυθμίσεις αἱ ὁποῖαι, μετὰ θάνατον τοῦ Νικολάου, ἐγένοντο καὶ γίνονται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ῥωσσίας πολιτεύματι. Διατελοῦμεν εἰσέτι ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ φρονήματος, ὅτι ἡ μοσχοβιτικὴ φιλοδοξία ὑπάρχει ἄπλετος· ὅτι οἱ Τσάροι ἀφορῶσι μόνον εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Δὲν λέγομεν ὅτι ἀπέδρα πᾶσα φιλοδοξία ἀπὸ τῆς Ῥωσσίας, πιστεύομεν ὅμως ὅτι αἱ μεγάλαι δυσχέρειαι, αἱ μεγάλαι μεταβολαὶ αἵτινες τὴν ὥραν ταύτην ἐγκυμονοῦνται εἰς τὸ Κράτος τοῦτο, ἀναγκάζουσι, καὶ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι χρόνον θ' ἀναγκάζωσι τὴν ῥωσσικὴν κυβέρνησιν νὰ καταβάλλῃ τὴν δραστηριότητά της ὅλην εἰς τὰς μεταῤῥυθμίσεις, καὶ ὀλίγην θὰ τῇ παρέχωσιν ἄνεσιν, ὥστε νὰ προσέξῃ εἰς φιλόδοξα σχέδια, ἔξω τοῦ κύκλου τῆς αὐτοκρατορίας, ὅστις, καὶ ὡς ἔχει, εἶναι ὑπερμέτρως εὐρύς. Θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη διατηρῇ ἡ Ῥωσσία τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ φιλοδόξους σκοπούς της, οὗτοι σήμερον εἶναι ὑπέρποτε ἄλλοτε μετριώτεροι.

Ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι, πιστεύομεν ὅτι ἡ Γαλλία ἔδραξεν ἐπιτηδείως τὴν παροῦσαν στιγμήν, ἵνα ἔλθῃ εἰς συμφωνίας μὲ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Πετρουπόλεως· ἐπειδή, ἐὰν ἀληθῶς τὰ ἀνατολικὰ ζητήματα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσιν ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς Ἀγγλίας, ὡσαύτως δὲν γίνεται τοῦτο καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς Ῥωσσίας. Ἡ δὲ Ῥωσσία οὐδέποτε, ὡς εἴπομεν, θὰ τύχῃ ἔχουσα διάθεσιν νὰ περιορίσῃ τὰ φιλόδοξα σχέδιά της τόσον, ὅσον σήμερον.

Ἓν ἄλλο. Ἐὰν ἡ Ῥωσσία συνεφώνησε μετὰ τῆς Γαλλίας, εἶναι φανερόν. καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, ὅτι, ἀφοῦ ἐδιδάχθη ἐκ τῆς πείρας, θέλει νὰ παύσῃ διατελοῦσα εἰς τὴν ἀπομόνωσιν ἐν ᾗ διετέλει εἰς τὴν Ἀνατολήν, ζῶντος τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, καὶ διατίθεται ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλην ὁδόν, παρομαρτοῦσαν πρὸς τὰ γενικὰ συμφέροντα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσοῤῥοπίας.

Ἀλλ' ἐρωτώμεθα· ἐὰν τοῦτο ὑπάρχῃ ἀληθές, εἰς τί θὰ χρησιμεύσωσιν αἱ μεταξὺ Παρισίων καὶ Πετρουπόλεως διαπραχθεῖσαι νέαι συμφωνίαι; Θὰ χρησιμεύσωσι κατὰ τῆς ἀκραδάντου μέχρι τοῦδε πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Ἀνατολήν· πολιτικῆς ἥτις καταντᾷ νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὴν εἰρήνην ὡς ἐκ τῆς ὑπερμέτρου προφυλάξεως αὐτῆς. Διότι κινδυνῶδες εἶναι τὸ νὰ θέλῃ τις τὸ κακὸν δι' ἓν κακόν.

Πραγματικῶς, ἀφοῦ ἡ Ἀγγλία ἀρνεῖται πᾶσαν θεραπείαν τοπικήν, ἁρμοδίως παρεχομένην ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ἐπὶ τέλους ἐκθέτει τὸ πᾶν εἰς κίνδυνον. Καὶ πρόσφατον ἔχομεν ἀπόδειξιν περὶ τούτου τοὺς λόγους οὓς ἐπρόφερεν ὁ λόρδος Παλμερστὼν ἐν τῇ Βουλῇ τὴν (10) 2 φθίνοντος. Ὅταν ὅμως νικηθῇ ἅπαξ ἡ ἀκράδαντος αὕτη ἀδράνεια τῆς Ἀγγλίας, τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα θὰ λυθῇ πρὸς ὄφελος κοινὸν καὶ τῶν χριστιανικῶν λαῶν, καὶ τῆς Εὐρώπης. Ὡς ζήτημα ἁπτόμενον τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσοῤῥοπίας οὐσιωδῶς, δὲν δύναται νὰ λυθῇ ἐπωφελῶς καὶ ἁρμοδίως, εἰμὴ καθ' ἣν ἡμέραν αἱ διάφοροι τῆς Εὐρώπης δυνάμεις, διὰ κοινῆς αὐτῶν συμπράξεως, καταστήσωσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀμοιβαίαν τινα ἰσοῤῥοπίαν.

Τοῦτο, καθ' ἡμᾶς, εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς.

(Ἐκ τῆς "Καρτερίας", τῶν Μεδιολ.)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ.

Ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ κατεχωρίσαμεν πιστὴν μετάφρασιν τριῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, ἀφορώντων εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῆς Ῥωσσίας καὶ Πρωσσίας. Εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο λόγος περὶ ἐγκυκλίου τινός, ἣν τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον ἔπεμψεν ὑπὸ ἡμερομηνίαν (8)20 τοῦ παρελθόντος μαρτίου πρὸς τοὺς παρὰ ταῖς ξέναις δυνάμεσιν ἀπεσταλμένους τῆς Ἰταλίας. Σήμερον ἔχομεν καὶ ταύτην. Σπουδαιότατα ἐν αὐτῇ εἶναι τὰ ἑξῆς, ὡς περιστρεφόμενα εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν καὶ τὸ βενετικὸν ζήτημα.

"Τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα ἀπασχολεῖ τὰ μέγιστα τὸ ἀνακτοβούλιον ἡμῶν. Ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε παρὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν Βουλῶν ἀποστολὴν νὰ πράξῃ τὴν ἐθνικὴν ἀκεραιότητα, καὶ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἕδραν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν αἰώνιον πόλιν, εἰς ἣν μόνην ἀνήκει ὁ τίτλος ὃν καὶ ἤδη φέρει ὡς πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἀδύνατον εἶναι ν' ἀποποιηθῇ. Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου συνδέεται μὲ τὴν συν-

---

Γ'.

Συνέχεια τῆς ἐπιτυχίας.

Ἡ Φαντίνα ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργοστασίου περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος· παρῆλθε τὸ θέρος καὶ ἐπανῆλθεν ὁ χειμών. Ἡμέραι μικραί, ὀλιγωτέρα ἐργασία. Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, θέρμη ὄχι, φῶς ὄχι, μεσημβρία ὄχι· ἐξημερώνει καὶ εὐθὺς νυκτώνει· ὁμίχλη, τὸ παράθυρον σχεδὸν ἀφεγγές· ὅλη ἡ ἡμέρα, ἡμέρα ὑπογείου· ὁ ἥλιος λαμβάνει τὸ ἦθος πτωχοῦ. Βαρὺς καιρὸς διὰ τοὺς πένητας! Ὁ χειμὼν μεταβάλλει εἰς πέτραν τὸ ὕδωρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ δανεισταί της δὲν τὴν ἄφινον ἥσυχον. Ἡ δυστυχὴς ἐκέρδαινεν ὀλίγιστον. Τὰ χρέη της ὑπερῆραν τὴν κεφαλήν της. Οἱ Θεναρδιέραι, μὴ πληρωνόμενοι, τὴν ἔγραφον καθεκάστην ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον τὴν κατεσπάραττε, τῶν ὁποίων τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τὴν ἠφάνιζον. Μίαν ἡμέραν τὴν εἶχον γράψει ὅτι ἡ μικρὰ Τιτίκα της ἦτον γυμνὴ εἰς τὸ ψῦχος ἐκεῖνο, ὅτι εἶχε χρείαν μαλλίνου τινος μεσοφουστάνου, καὶ ὅτι ἀπῃτεῖτο νὰ τοὺς στείλῃ ἡ μήτηρ της δέκα φράγκα δι' αὐτό. Ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της· τὴν ἤνοιγε καὶ τὴν ἔκλειε. Τὸ ἑσπέρας, εἰσῆλθεν εἰς ἑνὸς κουρέως τὸ ἐργαστήριον καὶ ἀφῄρεσε τὸ κτένιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὴν κόμην της ἀναδεδεμένην. Τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα ξανθὰ μαλλία της ἐχύθησαν ἕως εἰς τὰ γόνατά της.

— Ὦ, τί ὡραῖα μαλλιά! ἀνέκραξεν ὁ κουρεύς.

— Πόσον θὰ μ' ἔδιδες, νὰ σὲ τὰ δώσω; ἠρώτησεν ἡ Φαντίνα.

— Δέκα φράγκα.

— Κόψε τα.

Ἠγόρασεν ἓν μικρὸν μεσοφούστανον ἐκ μαλλίου πλεκτοῦ, καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τοὺς Θεναρδιέρους. Αὐτοὶ ἔγιναν μανιώδεις ὅταν εἶδον τὸ μεσοφούστανον· ἤθελον νὰ τοὺς στείλῃ χρήματα. Ἔδοσαν τὸ μεσοφούστανον εἰς τὴν Ἐπονίνην. Ἡ πτωχὴ Κορυδαλὶδα ἐξηκολούθησε νὰ ῥιγῇ.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ Φαντίνα ἔλεγε κατὰ νοῦν· — Τὸ παιδί μου τώρα πλέον δὲν θὰ κρυώνῃ. Τὸ ἔνδυσα μὲ τὰ μαλλάκια μου.

Ἔκρυπτε δὲ τὴν κουρευμένην κεφαλήν της ὑπὸ καλύπτραν λευκήν, μὲ τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν ἦτον εὔμορφος.

Ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Φαντίνης ἤρχησεν ἤδη νὰ γίνεται ἄγριός τις ὀργασμός. Ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον κόμην, ᾐσθάνθη πρὸς ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν ἀποστροφήν. Μέχρι τοῦδε συνεμερίζετο τὸ κοινὸν σέβας πρὸς τὸν Κ. Μαγδαληνήν· ἀλλ' ἀναλογιζομένη ὅτι αὐτὸς τὴν ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ καταστήματός του, καὶ ἔγινεν αἴτιος τῆς δυσφορίας της, ἐπὶ τέλους ἐμίσησε καὶ τοῦτον, καὶ πρὸ πάντων τοῦτον. Ὁσάκις διέβαινεν ἔμπροσθεν τοῦ ἐργοστασίου, εἰς τὰς ὥρας καθ' ἃς οἱ ἐργάται παρέμενον εἰς τὴν θύραν, ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἐγέλα καὶ ὑπετονθόρυζεν ᾆσμά τι.

Γραῖά τις ἐργάτις, ἡ ὁποία τὴν εἶδε μίαν φορὰν νὰ γελᾷ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ νὰ τραγῳδῇ, — Νά, εἶπε, μία κόρη ὁποῦ θὰ ἔχῃ κακὸν τέλος.

Ἡ Φαντίνα ἔλαβεν ἕνα ἐραστήν, τὸν τυχόντα· ἕνα ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον οὔτε ἠγάπα· τὸ ἔκαμεν ἐξ ὑπερφρονήσεως· τὸ ἔκαμεν αἰσθανομένη λύσσαν εἰς τὴν καρδίαν της. Ἕνα ἐλεεινὸν ἐκεῖ ἄνθρωπον, ἕνα μουσουργόν, εἶδος ἐπαίτου, ὀκνηρὸν καὶ οὐτιδανόν, ὅστις τὴν ἔδερε, καὶ ὅστις τὴν παρῄτησε καθὼς αὐτὴ τὸν ἐπῆρε, βδελυχθεὶς αὐτήν.

Ἡ Φαντίνα ἐλάτρευε τὸ τέκνον της. Ὅσον ἐξουθενίζετο, ὅσον μελανώτερα καθίσταντο τὰ περὶ αὐτήν, τόσον ὁ γλυκὺς ἐκεῖνος μικρὸς ἄγγελος ἠκτινοβόλει εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της. — Ὅταν πλουτήσω, ἔλεγε, θὰ ἔχω μαζῆ μου τὴν Τιτίκα μου.

Καὶ ἐγέλα. Εἶχε δὲ πάντοτε τὸν βῆχα, καὶ ἤρχοντο ἱδρῶτες εἰς τὴν ῥάχιν της.

Μίαν ἡμέραν, ἔλαβε γραφὴν τῶν Θεναρδιέρων διαλαμβάνουσαν τὰ ἑξῆς· «Ἡ Τιτίκα εἶναι ἄῤῥωστη ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν τοῦ συρμοῦ· ἀπὸ κεχρίτην, καθὼς τὴν λέγουν. Χρειάζεται νὰ παίρνῃ ἰατρικὰ ἀκριβά, καὶ δὲν ἀντέχομεν πλέον εἰς τὸ ἔξοδον. Ἂν δὲν μᾶς στείλετε σαράντα φράγκα ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, ἡ μικρὴ ἀποθαίνει.»

Ἡ Φαντίνα ἔβαλε μεγάλους γέλωτας. — Ἤκουσες! εἶπεν εἰς τὴν γραῖαν γείτονά της· σαράντα φράγκα! Περίεργοι ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ οἱ χωρικοί! Καὶ ποῦ θὰ τὰ εὕρω ἐγώ; Σαράντα φράγκα εἶναι δύο ναπολεόνια. Τί ζῶα τετράποδα!

Ἀλλ' ἐν τούτοις ἐξῆλθε πρὸς τὴν καταβάθραν τῆς οἰκίας, καὶ ἐκεῖ, πλησίον ἑνὸς φεγγίτου, ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν. Ἔπειτα κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, πηδῶσα καὶ γελῶσα πάντοτε.

Διαβάτης, ἀπαντήσας αὐτήν, τὴν ἠρώτησε, — Τί ἔχεις καὶ εἶσαι τόσον εὔθυμη;

— Ἀπ' ἔξω, ἀπεκρίθη, ἀπὸ μίαν ἐξοχήν, μὲ γράφουν κάποιοι χωρικοὶ κάτι νοστιμώτατον. Μοῦ ζητοῦν σαράντα φράγκα. Οἱ παληοχωριάταις ἐκεῖ!

Διαβαίνουσα ἀπὸ τῆς πλατείας, εἶδε κόσμον πολὺν πέριξ μιᾶς ἁμάξης παραδόξου σχήματος, εἰς τῆς ὁποίας τὸ ὑψηλότερον μέρος ἵστατο ἄνθρωπός τις μὲ κόκκινα φορέματα καὶ ἐδημηγόρει πρὸς τοὺς περιεστῶτας. Ἦτον δὲ αὐτὸς ἀγύρτης, ἐξ ἐκείνων οἵτινες περιφερόμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἐπαγγελλόμενοι τὸν ὀδοντοϊατρόν, πωλοῦν ὀδοντοστοιχίας πλαστάς, σκόνας πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων καὶ παντοῖα ἀλεξιτήρια δῆθεν φάρμακα.

Ἡ Φαντίνα ἀνεμίχθη μὲ τὸ πλῆθος καὶ ἤρχησε καὶ αὐτὴ νὰ γελᾷ ὡς οἱ ἄλλοι, ἀκούουσα τοῦ ἀγύρτου τὰς κομπαῤῥημοσύνας, βριθούσας καὶ χυδαϊσμῶν διὰ τοὺς χυδαίους καὶ σολοικισμῶν διὰ τοὺς κοσμιωτέρους ἀνθρώπους. Ἅμα εἶδεν ὁ ἀγύρτης τὴν γελῶσαν ὡραίαν ταύτην κόρην, — Ποῦ εἶσαι! ἀνέκραξε πρὸς αὐτήν· ἐσένα λέγω! κόρη! σὺ ὁποῦ γελᾷς! Ἂν θέλῃς νὰ μὲ πωλήσῃς τὰ δύο σου πυξίδια, σὲ δίδω ἕνα ναπολεόνι χρυσοῦν διὰ τὸ καθέν.

— Τί πρᾶγμα εἶναι πυξίδια; ἠρώτησεν ἡ Φαντίνα.

— Νά, τὰ πυξίδια, ἐπανέλαβεν ὁ ὀδοντοχειροῦργος· τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια· τὰ δύο τὰ ἐπανινά.

— Φρίκη! ἀνέκραξεν ἡ Φαντίνα.

— Δύο ναπολεόνια! ἐψιθύρισε μεμψιμοίρως πως μία γραῖα χωρὶς ὀδόντας, ἱσταμένη ἐκεῖ πλησίον. Κύτταξε ἐκεῖ τί εὐτυχισμένη ὁποῦ εἶναι αὐτή!

Ἡ Φαντίνα ἔφυγε φράττουσα τὰ ὠτία της, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὴν βραγχώδη φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐξηκολούθει κράζων πρὸς αὐτήν· — Αἶ, ἐσένα λέγω, εὐμορφοῦλα! δύο ναπολεόνια· μὲ αὐτὰ ἀγοράζει κανεὶς πολλὰ πράγματα. Ἂν ἀγαπᾷς, ἔλα πρὸς τὸ βράδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀργυρᾶς Πρύμνης, καὶ θὰ μ' εὕρῃς ἐκεῖ.

Ἡ Φαντίνα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἠγανακτισμένη καὶ διηγήθη τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Μαργαρίταν, τὴν ἀγαθήν της γείτονα. — Πῶς σὲ φαίνεται; δὲν εἶναι ἕνας ἀχρεῖος ἄνθρωπος; Πῶς τοὺς ἀφίνουν τοὺς τοιούτους νὰ περιφέρωνται εἰς τὸν τόπον! νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ δύο ὀδόντια, τὰ ἐμπροσθινά! τί φόβητρον θὰ ἐφαινόμουν! τὰ μαλλιὰ ξαναγίνονται, ἀλλὰ τὰ ὀδόντια! Ἆ! τὸ ἔκτρωμα! κάλλιον θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ πέσω μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἕνα πέμπταν πάτωμα! Πρὸς τὸ βράδυ, ἀκοῦς, θὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀργυρᾶς Πρύμνης. Νὰ μὴ σώσῃ νὰ εὑρεθῇ!

— Καὶ τί εἶπεν ὅτι θὰ σ' ἔδιδε; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Δύο ναπολεόνια.

— Σαράντα φράγκα δηλαδή.

— Ναί, εἶπεν ἡ Φαντίνα· σαράντα φράγκα.

Ἔμεινε δὲ ἡ Φαντίνα περίσκεπτος, καὶ ἀνέλαβε τὸ ῥάψιμόν της. Μετὰ δεκαπέντε λεπτά, ἀφῆκε τὸ ἔργον της καὶ ἐπορεύθη ν' ἀναγνώσῃ ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν τῶν Θεναρδιέρων ἐπὶ τῆς καταβάθρας· ἐπιστρέψασα δ' ἔπειτα εἰς τὸ δωμάτιον, ἠρώτησε τὴν Μαργαρίταν, ἥτις ἔῤῥαπτεν ὁμοίως, καθημένη πλησίον της· — Δὲν μὲ λέγεις, τί ἀσθένεια εἶναι ὁ κεχρίτης αὐτός; Ἤκουσες ποτὲ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ γεροντοκόρη, εἶναι μία ἀσθένεια.

— Καὶ χρειάζονται ἰατρικὰ δι' αὐτήν;

— Ὦ, ναί! φοβερὰ ἰατρικά.

— Καὶ πῶς εἶναι; πῶς εἶναι αὐτὴ ἡ ἀσθένεια;

— Νά, ἔτσι· μία ἀσθένεια.

— Καὶ ἔρχεται εἰς τὰ παιδιά;

— Ναί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ παιδιά.

— Καὶ ἀποθαίνουν ἀπ' αὐτήν, ἀποθαίνουν;

— Ἀποθαίνουν λέγει! βέβαια ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ Φαντίνα ἐξῆλθε πορευομένη πάλιν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς καταβάθρας.

Τὸ ἑσπέρας, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ τὴν εἶδον κατευθυνομένην πρὸς τὸ μέρος ὅπου κεῖνται τὰ ξενοδοχεῖα.

(ἀκολουθεῖ.)